

остана пощаден. Каточе най-вече деспот Борил.

Но Целгуба обичаше само Калояна.

Глава III

Сякаш изведнъж мръкна.

Двете овчарчета погледнаха изплашени огромния тъмен облак, който бе изкочил зад върха на планината и бързо заемаше вече цялото небе. Гората се изпълни с заканителен таинствен шепот. Момчетата се затекоха към поляната на която пасеше стадото им - десетина мършави кози - подкараха ги напред и се спуснаха надолу към заселката.

Вече едри капки дъжд почнаха да падат по земята. Овчарчетата тичаха, препъваха се, падаха по сипеите, ставаха, отново се спущаха, като подканяха с изплашени виковете животните да бягат напреде им.

Дъждът се усиливаше. Когато наближиха дома си, беше почти съвсем тъмно. Златни змии раздираха страшния мрак на небето и буботения, далеч зад планините, отекваха зловещо в сърцата на момчетата.

- Пак я трясна! - извика изплашено по-малкото.

- Нека, нека ги гони свети Илия със златната си кочия! Нека ги измори ламите гдето ни ядат житото! - отвърна другото.

Гласът му се губеше в грохота на бурята. Преди да се скрият в катуната си, те прибраха козите под един сламен покрив, нагледаха да не са открити житните ями, обиколиха кошерите и отидоха да затворят вратата на оградата. Изведнъж ярка бледо-лилава светлина обля цялото небе и те изплашени се втурнаха към жилището си.

Това бе четиригълно пространство издълбано в земята,